

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: H. H. L., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), naposledy pobytem Příjímací středisko Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka, t.č. neznámého pobytu,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 3.11.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2021 č.j. OAM-89/LE-BA02-D03-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 3.11.2021 předanou k poštovní přepravě dne 5.11.2021 a soudu doručenou dne 9.11.2021 s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2021 č.j. OAM-89/LE-BA02-D03-2021, kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu; státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a

postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále i **Dublinkské nařízení** či **Nařízení**), je Rumunsko.

2. V žalobě žalobce nejprve namítal, že žalovaný neměl aplikovat § 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, dále správní orgán nedostatečným způsobem zvážil aplikaci článku 17 Dublinkského nařízení, také porušil následující ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), a to § 3 (nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti), § 50 odst. 2 a 3 (neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci), § 50 odst. 4 (nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo), § 68 odst. 3 (odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu). Mimo jiné namítal, že byl zkrácen na svých právech zejména proto, že žalovaný nedostatečně posoudil azylový systém v Rumunsku, a zda tam dochází k systémovým nedostatkům v rámci azylového systému (příjemací podmínky), kdy upozornil na špatné ubytovací podmínky a tlumočení do cizích jazyků. Podle jeho názoru je odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru obecné a v rozporu s povinností žalovaného zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále bylo uvedeno, že zajištění žalobce v ZZC Balková je nezákonné a nemá oporu ve správním spise a podle jeho názoru žalovaný nenashromáždil relevantní podklady o přijímajícím členském státě, když jeho situace je hodna zvláštního zřetele, proto měl správní orgán řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění v jeho případě nevyužít. Proto považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Rovněž žalobce poukázal na pandemii virusu COVID-19, neboť není jasné, zda Rumunsko stále přijímá dublinkské transfery. Vzhledem k tomu, že žalovaný porušil uvedená zákonná ustanovení, obrátil se žalobce na soud s návrhem, aby napadené rozhodnutí ze dne 20.10.2021 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalobce společně s žalobou také požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 22.11.2021 č.j. 60 Az 57/2021-18.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20.10.2021 č.j. OAM-89/LE-BA02-D03-2021 bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení je Rumunsko, jak uvedeno shora. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 31.7.2021 byl žalobce předán v rámci readmise ze Spolkové republiky Německo (dále i **SRN** či **Německo**) do České republiky (dále jen **ČR**), když na území SRN z ČR vstoupil přes bývalý hraniční přechod Rozvadov, kdy cestoval taxislužbou dne 30.7.2021 a poté uvedeného dne byl kontrolován hlídkou Policie SRN a prokázal totožnost předložením povolení k trvalému pobytu na území ČR jiné osoby. Následně byl u něho nalezen jeho průkaz totožnosti z Vietnamu, ale jelikož neměl platné oprávnění k pobytu na území žádného z obou států, byl na základě readmisní dohody převzat zpět do ČR. Na základě těchto skutečností bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Příslušný orgán dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto byl rozhodnutím Krajského ředitelství

policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, č.j. KRPP-94064-3/ČJ-2021-030022 dne 1.8.2021 zajištěn podle §124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**). Dne 1.8.2021 byl s žalobcem sepsán Protokol o výsledku, kdy uvedl, že ve Vietnamu žil ve velké chudobě, neviděl žádnou budoucnost, proto v březnu 2020 odjel legálně do Rumunska jako zahraniční dělník se svým vietnamským pasem a platným pracovním vízem. V Rumunsku pracoval jako svářeč, ale zacházeli tam s ním špatně, domluvenou mzdu nikdy nedostal. Rozhodnul se proto odcestovat do Maďarska, aby si tam našel práci. Ale bez povolení nemohl nic sehnat, proto odjel do ČR, kam přijel v prosinci 2020, aby pracoval v Sapě, kde dělal různé práce, poté mu bylo řečeno, že by mohl v Německu vydělat více, proto se tam rozhodl odjet. Jeho cestovní doklad mu sebral zaměstnavatel v Rumunsku, do Vietnamu se vrátit nechce, jelikož tam má velké dluhy.

Dále bylo uvedeno, že dne 8.8.2021 žalobce požádal na území ČR o mezinárodní ochranu (dále i **MO**) a v této návaznosti byl rozhodnutím žalovaného č.j. OAM-89/LE-BA02-VL16-PS-2021 přezajištěn na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Následně dne 20.8.2021 poskytl žalobce za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka údaje k podané žádosti o MO v ČR a sdělil stejné skutečnosti jako dne 1.8.2021 (viz výše). Dále uvedl, že v Rumunsku pracoval 3 měsíce, poté ho prostředník autem odvezl do ČR, kam dorazil někdy v červenci (nebo srpnu) 2020. Cestovní doklad mu sebrali v Rumunsku, kde měl povolení k pobytu, v ČR byl asi 8 měsíců. O mezinárodní ochranu požádal pouze v ČR, protože jsou zde lidé mírumilovní, milující a jsou zde chráněna lidská práva. Ve Vietnamu měl těžký život, celá jeho rodina je ve finanční tísní, jsou zadluženi a nemají to jak zaplatit. Proto odešel, aby mohl v ČR vydělat peníze a splatit dluh. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden též dne 20.8.2021, stejně tak i doplňující pohovor, kdy kromě výše uvedených skutečností ještě uvedl, že do ČR přijel, protože dále nemůže zůstat v Rumunsku; jeho známý mu řekl, že v ČR je to o dost lepší a proto tu chce být. Neměl žádné problémy ve Vietnamu. V ČR žádá o mezinárodní ochranu z důvodu, že ČR je kulturnější a lidé jsou zde hodní, navíc jsou tu prvotřídní lidská práva, není tu rozdíl mezi chudými a bohatými. To jsou všechny důvody, proč tu žádá o mezinárodní ochranu a o možnosti požádat o ni dostal až v ZZC Balková. V Rumunsku dostal průkaz o pobytu a někdo mu řekl, že by měl být rok platný. V ČR pracoval rok v Sapě. V Rumunsku nezná nikoho, není tam práce, v ČR má známé, chtěl se dostat do Německa, jelikož mu tam známý sehnal práci. Do Rumunska, kde nemá žádné problémy, není ochoten se vrátit. Nebude respektovat rozhodnutí ČR o vycestování do Rumunska. Nemá peníze ani doklady, o mezinárodní ochranu žádá, aby zde mohl pracovat a vydělat peníze na splacení dluhu, který má ve Vietnamu.

Také žalovaný citoval články 3 odst. 1, 8 až 11 i 12 odst. 4 Nařízení a uvedl, že požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti žalobce a žádost o jeho převzetí do uvedeného státu odeslal dne 25.8.2021. Dne 10.10.2021 obdržel správní orgán, tj. žalovaný, informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podanou na území ČR podle čl. 12 odst. 4 Nařízení a též bylo uvedeno, že žalobce obdržel povolení k pobytu na území Rumunska do dne 21.5.2021. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že v souladu s Nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost

žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dále správní orgán vycházel z Informace OAMP ze dne 20.5.2021, týkající se azylového systému v Rumunsku, která popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti správní orgán konstatoval, že v souladu s Nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci jeho přemístění na území Rumunska.

Žalovaný také uvedl, že se zabýval skutečnostmi uvedenými žalobcem v pohovoru v rámci řízení podle Nařízení, kdy neuvedl žádné negativní skutečnosti, které by mu bránily se vrátit do Rumunska, kde nechtěl pouze zůstat z pracovních důvodů, a proto odešel do ČR, aby si vydělal více peněz. Žalobce v ČR žádá o mezinárodní ochranu, aby zde mohl pobývat a pracovat. Správní orgán si dovilil konstatovat, že žalobce jeví známky tzv. ekonomické migrace, tudíž neuvedl žádné relevantní důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu právě v ČR, a žádost podal z důvodu legalizace pobytu zde v ČR kvůli práci. Také bylo uvedeno, že na žádné úrovni Evropské unie (dále jen EU) nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU, stejně tak Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Státní moc Rumunska dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržování těchto práv. Žalobce uvedl, že mu nebrání žádná skutečnost, kvůli které by nemohl z ČR odcestovat a nemá zde žádné ekonomické ani sociální vazby; v případě Rumunska neuvedl žádné negativní skutečnosti nebo nemožnost se tam zpět vrátit z vážných důvodů. Proto se žalovaný rozhodl neaplikovat čl. 17 Nařízení. Přemístění žalobce bude realizováno dle lhůt daných Nařízením a aktuálních podmínek pro realizaci transferů v souvislosti s epidemií COVID-19.

Závěrem žalovaný uvedl, že dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát EU. Správní orgán rozhodující ve věci na základě výše uvedeného konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území ČR shledal nepřipustnou a v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 24.11.2021** mimo jiné uvedl, že námitky uvedené žalobcem v žalobě neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení Evropského parlamentu a Rady a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí s tím, že postupoval v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Také pro úplnost uvedl, že žalobce při poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu správnímu orgánu sdělil, že si chce v ČR vydělat peníze, neboť ve Vietnamu je těžký život a jeho rodina je zadlužená a splatil dluhy. Dále uvedl, že nejdříve pracoval v Rumunsku, kde měl uzavřenou pracovní smlouvu s firmou, u které pracoval tři měsíce, ale z důvodu toho, že mu zaměstnavatel málo platil a poslední měsíční plat ani nezaplatil, rozhodl se odcestovat

do ČR. Žalobce v pohovoru uvedl, že ho převaděči převedli v červenci nebo srpnu v kontejneru do ČR, kde bylo celkem i s žalobcem 14 lidí. V ČR žalobce pracoval brigádně v Sapě jako pomocník v restauraci; na rozdíl od Rumunska, má v ČR přátele, kteří mu mohou pomoci a zajistit mu práci, navíc zde žije i jeho strýc. Žalobce sdělil, že o možnosti požádat o mezinárodní ochranu se dozvěděl až v ZZC Balková, a proto žádost podal. Žalovaný také uvedl, že na základě žádosti ze dne 25.8.2021 o převzetí žalobce do Rumunska, obdržel správní orgán dne 12.10.2021 informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal na území ČR, a také, že žalobce obdržel v Rumunsku povolení k pobytu do dne 21.5.2021.

Rovněž se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce, žádnou z nich neuznal důvodnou, jelikož ohledně systémových nedostatků odkázal na str. 4 a 5 rozhodnutí, kde se touto otázkou podrobně zabýval, a i když se žalobce dne 15.10.2021 seznámil s podklady rozhodnutí v jeho věci, ale k podkladům se vyjádřit nechtěl, nic nedoložil a pouze uvedl, že telefonoval s otcem, který mu řekl, že k nim skoro každý den chodí nějací lidé a ptají se na dluh. Dále v souladu s čl. 7 Nařízení přistoupil žalovaný k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a také vycházel z čl. 3 odst. 1 Nařízení, kdy žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III Nařízení a poukázal i na čl. 3 odst. 2 Nařízení. Taktéž žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť podle něho zjistil skutečný stav věci a náležitě posoudil možnou existenci systémových nedostatků v Rumunsku, přičemž je přesvědčen, že žalobci v Rumunsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení a odkázal na stranu 3 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se situací v Rumunsku náležitě zabýval. Dále poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 15.2.2017 č.j. 6 Azs 324/2016-38, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule Dublinského nařízení). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. Také bylo uvedeno, že dle názoru žalovaného podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu účelově, neboť chce zůstat v ČR, kde chce vydělat peníze na splacení dluhu s odkazem na rozsudek NSS č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005. Ohledně situace spojené s pandemií COVID-19 žalovaný uvedl, že situace v ČR není v současné době příznivá, stejně tak, jako jinde ve světě a s ohledem na ni bude rovněž uskutečněn i transfer žalobce do Rumunska. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl, neboť žalobce nebyl na svých právech zkrácen a napadené rozhodnutí je zákonné a správné.

6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20.10.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 24.11.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 20.10.2021 žalobci předáno dne 25.10.2021.
7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2,

3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu

8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
9. Dle **§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu** je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
10. Podle **§ 25 písm. i) zákona o azylu** se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
11. Dle **čl. 12 odst. 4 Nařízení** pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
12. Soud na úvod konstatuje, že hlavním smyslem existence Nařízení je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle Nařízení zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, ale k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
13. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce v březnu 2020 opustil Vietnam a odletěl do Rumunska na základě pracovního víza, kde obdržel i povolení k pobytu, proto ve smyslu čl. 12 odst. 4 Nařízení konstatoval žalovaný, že státem příslušným k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Rumunsko. Žalovaný proto požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti ohledně žalobce a dne 25.8.2021 odeslal žádost o jeho převzetí do uvedeného státu. Dne 12.10.2021 obdržel správní orgán informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podanou na území ČR podle čl. 12 odst. 4 Nařízení a též uvedlo, že žalobce obdržel povolení k pobytu na území Rumunska do dne 21.5.2021. Není tedy důvod k pochybám, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu splňoval podmínky pro aplikaci výše uvedeného článku. V daném případě tak byla správně určena místní příslušnost Rumunska ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu dle § 12 odst. 4 Nařízení.
14. Soud má za to, že žalovaný v rozhodnutí zkoumal podmínky azylového řízení v Rumunsku a zabýval se tím, zda v případě Rumunska existují či neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Závěry žalovaného jsou uvedeny na str. 4-5 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na rozhodnutí žalovaného odkazuje, jelikož je známo všem účastníkům tohoto řízení. Žalovaný si za účelem zjištění, zda v Rumunsku nedochází k systematickým nedostatkům, obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v Rumunsku. Zejména

vycházel z dokumentu: Informace OAMP Rumunsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 20.5.2021. Tento dokument (primárně určený pro účely dublinského řízení) podrobně popisuje azylové řízení v Rumunsku, nevyplynulo z něho nic, co by poukazovalo na eventuální domněnky o potencionálních systematických nedostacích. Konstatovaný nízký standard ubytování v azylových střediscích není systematickým nedostatkem, spíše odpovídá ekonomické situaci tohoto státu. Zároveň soud uvádí, že uvedený dokument byl z časového hlediska i přiměřeně aktuální.

15. Dále je třeba zdůraznit, že Rumunsko je právoplatným členem EU, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, rovněž ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Rumunsko je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují žádné důkazy, že by v Rumunsku docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv EU. Posouzení žádosti žalobce v Rumunsku nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé. Žádná z evropských soudních institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích rumunského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínkách.
16. Soud dále uvádí, že z judikatury NSS plyne, že evropský azylový systém je vystavěn na základě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovedil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, což v této věci nenastalo.
17. Na závěr soud uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR či nikoli, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Rumunsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná

(**výrok I. rozsudku**), jelikož žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným, když žalovaný správně aplikoval § 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu a neporušil ani žádné ustanovení správního řádu namítané žalobcem. Žalovaný řádně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, opatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a vyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a dostatečným způsobem odůvodnil i napadené rozhodnutí, v němž uvedl i úvahy, na jejichž základě rozhodl.

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 10. ledna 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně